

Intervenció de Declan Kearney, president nacional del Sinn Féin, en l'acte "Irlanda i el camí cap a la reunificació", organitzat pel CIEMEN i la Fundació Irla. Seu de l'Institut d'Estudis Catalans, 1 de març de 2024

Versió original en anglès i versió traduïda al català (n'agraïm la traducció a Jordi Vilanova i Karlsson).

Self Determination and the World: Ireland's Road to Reunification

Declan Kearney. Barcelona, 1st March 2024

National Self Determination

It is an honour to speak to you in Barcelona, a city that has long stood as a symbol of resilience, unity and the enduring spirit of self-determination.

As an Irish republican my fundamental belief is in the sovereignty of the people.

I believe in democracy in its fullest sense.

That people, working together, have the wisdom and capacity to work together as equals without the interference of outside forces.

National self-determination is the essential, international struggle of our time.

This is what lies at the heart of the two most violent conflicts in the world at this moment.

The Russian invasion of Ukraine and the Israeli genocide against the Palestinian people are direct denials of self-determination.

The world we live in is dominated by this issue; the national democratic struggle; the aspiration of nations to make their own laws and decide their relations with other nations.

The Charter of the United Nations expressly establishes the right to self-determination in Article 1, paragraph 2:

It states that one of the purposes of the United Nations is:

“To develop friendly relations among nations based on respect for the principle of equal rights and self-determination of peoples, and to take other appropriate measures to strengthen universal peace.”

This is the core of internationalism.

As internationalists Sinn Féin stands for the emancipation of humanity from all objectionable political fetters imposed from outside.

We stand for the independence of nations, commencing with our own – the Irish Nation.

A progressive nationalism, not a form of narrow chauvinism.

Our Irish republicanism is an expression of our internationalism, which makes us friends with the democrats in every other nation.

Sinn Féin’s strategy for self-determination and independence is centred upon long established strategic objectives and aims.

I believe our experience has a significance today in the broader European context, where national democracy continues to be denied; particularly in countries such as Euskal Herria, Cyprus and here in Catalunya.

A final resolution to these examples where national democracy continues to be denied will strengthen not weaken the ideal of European democracy.

The work to do so should be embraced as a pan European priority by all left, progressive and democratic parties.

National democracy and self-determination should be advanced as a key political theme in this year’s European elections.

National-self-determination and Ireland

The struggle for national self-determination and freedom in Ireland is centuries old.

Its roots lie in the English colonisation of our country eight centuries ago.

The ethos and principles which guide our struggle today for self-determination, independence and sovereignty are found in the principles that sparked the French Revolution and the American War of Independence in the 18th century.

Just a few short years after those historic events the United Irish Society sought to unite all Irish citizens and break the connection with England.

Wolfe Tone, one of its leaders, wrote:

"To break the connection with England, the never-failing source of all our political evils and to assert the independence of my country- these were my objectives."

He later said: *"the weight of English influence in the Government of this country is so great as to require a cordial union among all the people of Ireland, to maintain that balance which is essential to the preservation of our liberties and the extension of our commerce."*

This is our starting point as Irish republicans today – a belief in a new union – a cordial union of all the people of Ireland.

Over 100 years ago in 1916 a new generation of Irish Republicans captured that spirit in the visionary words of the 1916 Proclamation of the Irish Republic.

The Proclamation is a freedom charter for all the people of our island.

Addressing Irishmen and Irish Women it guarantees religious and civil liberty and equal rights and opportunities for all citizens and to cherish all the children of the nation equally.

A Republic in which the people are sovereign.

Roger Casement who was one of the leaders of the 1916 Easter Rising and who was executed by the British, told the Court which condemned him to death that:

"Self-government is our right, a thing born in us at birth, a thing no more to be doled out to us, or withheld from us, by another people than the right to life itself – than the right to feel the sun, or smell the flowers, or to love our kind."

The partition of Ireland created two socially conservative states.

In the North an entrenched, apartheid sectarian state was formed built on injustice, discrimination in housing and jobs, the denial of the vote and the gerrymandering of elections.

The North was designed to be a permanent unionist state.

100 years later that has changed as a result of the Irish peace process, the Good Friday Agreement, and the Brexit debacle pursued by the British Conservative Party.

The 1998 Good Friday Agreement provides for the first time a democratic and peaceful mechanism for ending the union with Britain.

That is, through concurrent unity referenda in the north and south of Ireland.

In the constitutional section of the Agreement it recognises that:

“it is for the people of the island of Ireland alone, by agreement between the two parts respectively and without external impediment, to exercise their right of self-determination on the basis of consent, freely and concurrently given, North and South, to bring about a united Ireland, if that is their wish, accepting that this right must be achieved and exercised with and subject to the agreement and consent of a majority of the people of Northern Ireland;

The Agreement also affirms that:

“if, in the future, the people of the island of Ireland exercise their right of self-determination ... to bring about a united Ireland, it will be a binding obligation on both Governments to introduce and support in their respective Parliaments legislation to give effect to that wish.”

In the 26 years since then, Sinn Féin has emerged as the largest party on the island of Ireland.

The largest party in the Northern state, and the largest party in the South.

And as evidence of the dramatic and historic changes that are taking place, just weeks ago the Vice President of Sinn Féin Michelle O’Neill became First Minister.

It was never envisaged that a nationalist/republican leader would ever hold that position.

Sinn Féin’s political strategy has been a key dynamic in bringing about these realignments.

Constitutional change is now on the political horizon.

The potential for a United Ireland has become the defining issue in today’s Ireland.

Of course, Irish reunification is not inevitable, but it is closer than at any time in history.

We envisage its achievement through a transitional process based upon democratic engagement with, and persuasion of, all citizens in Ireland.

Sinn Féin’s primary aim is to secure an end to partition, and achieve a new constitutional, national democratic settlement. A rights based, multi cultural and inclusive society.

Our objectives are to achieve the unity referenda in this decade.

And, for our Party to lead the government in the south of Ireland, while leading the power sharing coalition in the north.

But the planning and preparing for constitutional change must begin now.

The Irish government presently, and in the future must act as a persuader for reunification.

The British government needs to accept the political reality that partition has failed and there is no alternative to a new constitutional national democratic settlement on the island of Ireland.

Self-determination in the modern world

As Irish republicans we are committed internationalists.

When the Second World War ended in 1945 there were some fifty-five states in the world.

Today there are nearly two hundred, as the old colonial empires have broken up and new nations and states have emerged.

Pro-independence national movements exist in Catalunya, the Basque country, and among the Bretons, Flemings and other smaller nationalities in Western Europe.

Since 1989 the USSR has dissolved into a myriad of states, Czechoslovakia into two, and Yugoslavia into half a dozen.

Consider the straight lines on maps that mark the boundaries of most African and Asian States.

These are the products of imperialism and colonialism.

They were drawn by the rulers of the European empires - the nineteenth century colonial powers.

It was Winston Churchill who drew the boundaries of Iraq, so betraying and locking the Kurds in a political prison.

Germany's Bismarck presided over the canonisation of Africa.

The boundaries of most of these former colonial states bear little or no relation to the traditions and identities of their indigenous peoples.

At the same time modern history has been progressively shaped, by anti-imperialist and national liberation struggle.

We are a global village: A world where instant communications, the internet, cheap foreign travel, the growth of trade and mass movements of capital and people; of asylum seekers and refugees.

We occupy a planet in which growing international awareness of global environmental problems and possibly catastrophic climate change, bind humankind ever closer together.

Those of us who aspire to a world of equals are even more conscious of the common problems we all face.

But to tackle these, or to solve them; for us to really change to world, we need the free cooperation of free peoples.

That is the key to embracing a multi polar world based upon equality, and peaceful coexistence.

The United Nations has the potential to be more effective as a multi-lateral institution, but it requires reform.

The major powers have pushed a limited agenda based on big security issues, and their own economic priorities.

A western cartel seeks to dominate the geopolitical relations.

They have actively undermined the efforts of UN and world leaders who have a genuine interest in serving all the world's peoples.

The old imperial powers in Europe have never come to terms with the loss of their empires.

International financial institutions give them an instrument to achieve precisely that.

The principle of equality has been attacked, undermined and rejected.

Neo liberalism and a discourse of consumer choice and competitiveness has begun to define even traditionally left-of-centre parties.

There is limited principled opposition from so-called "mainstream" social democratic or left-wing parties to the ideological and economic onslaught of the conservative right wing.

The Israeli state's assault on the Palestinian people is a brutal example of that.

Gaza has been almost levelled.

Nearly 40,000 are dead, or lifeless under the rubble – mostly children and women.

Tens of thousands are injured, disabled, displaced and in desperate need of aid and solidarity.

Starvation is now a weapon in the arsenal of the Israeli government.

And what have most European governments – with a few honourable exceptions - done to challenge this – nothing.

Genocide and ethnic cleansing are being carried out by the Israeli state against the Palestinian people.

There must be a permanent, unconditional ceasefire now.

The war in Gaza has brought many fundamental questions into focus.

The entire concept of “human and civil rights”, and even food security, have been weaponised.

This is at a time when rights need to be more than ever vigorously asserted and protected.

The clearest indicator of growing inequality for vast numbers throughout the world is the gap between rich and poor nations; between the global north and the global south.

While the rich countries of the west get richer, scores of nations have seen a decline in their income per head.

And within even so-called western democracies, the gap between rich and poor is widening.

The privatisation of basic services and utilities such as water, education, health, energy and other natural resources puts those things beyond the reach of many, and not only in developing countries.

The legacy of imperialism and neocolonialism continues to cast a long shadow in today's world.

It subordinates the values of equality and democracy, and serves to perpetuate the interests of economic and financial elites.

The democratic purpose of government must be to improve the social and economic situation of its people.

Unless governments can assert their role in social and economic development, democracy itself will be discredited and undermined.

This globalised race to the bottom must be stopped.

A paradigm shift is required.

The question for us all, is what values do we choose, and what are the global principles that we demand should have primacy.

Conclusion

The exercise of national self-determination is more important than ever.

It is the foundation stone upon which good relationships between nations can be built.

Self-determination is inseparable from the organization of society in the interests of all citizens.

A process of democratic change, transition and social transformation.

It should set the direction of democratic ambition for, and on behalf of the many, not the few.

This is a vision which has been challenged by significant setbacks in recent times.

But those of us who want something better cannot give up.

We must redouble our efforts to both support, celebrate and achieve national-self-determination.

For progressives and democrats of this world, the realisation of national self-determination must be our collective future.

L'autodeterminació i el món: el camí d'Irlanda cap a la reunificació

Declan Kearney. Barcelona, 1 de març de 2024

Autodeterminació nacional

És un honor adreçar-vos a Barcelona, una ciutat que fa temps que s'ha erigit en símbol de la resiliència, la unitat i l'esperit perdurable de l'autodeterminació.

Com a republicà irlandès, la meva creença fonamental és en la sobirania del poble.

Crec en la democràcia en el seu sentit més ample.

Que treballant juntes, les persones tenen la saviesa i la capacitat de treballar juntes com a iguals sense la interferència de forces externes.

L'autodeterminació nacional és la lluita internacional essencial del nostre temps.

Això és el que rau al cor dels dos conflictes més violents del món en aquest moment.

La invasió russa d'Ucraïna i el genocidi israelià contra el poble palestí són la denegació directa de l'autodeterminació.

El món en què vivim està dominat per aquesta qüestió; la lluita democràtica nacional; l'aspiració de les nacions de fer llurs pròpies lleis i decidir sobre llurs relacions amb altres nacions.

La Carta de les Nacions Unides estableix expressament en l'article 1, paràgraf 2 el dret a l'autodeterminació:

Afirma que un dels propòsits de les Nacions Unides és:

«Desenvolupar entre les nacions unes relacions amistoses basades en el respecte al principi de la igualtat de drets dels pobles i del seu dret a la lliure determinació, i prendre totes aquelles mesures apropiades a enfortir la pau universal.»

Aquest és el moll de l'internacionalisme.

Com a internacionalistes, el Sinn Féin defensa l'emancipació de la humanitat de tots els obstacles polítics censurables imposats des de fora.

Defensem la independència de les nacions, començant per la nostra: la nació irlandesa.

Un nacionalisme progressista, no una forma de xovinisme estret.

El nostre republicanisme irlandès és una expressió del nostre internacionalisme, que ens fa amics dels demòcrates de totes i cadascuna de les altres nacions.

L'estratègia del Sinn Féin pel que fa a l'autodeterminació i la independència se centra en fites i objectius estratègics establerts des de fa temps.

Crec que la nostra experiència té un significat avui en el context europeu més ampli, on es continua negant la democràcia nacional; sobretot a països com Euskal Herria, Xipre i aquí a Catalunya.

Una resolució final d'aquests casos en què es continua negant la democràcia nacional no debilitarà, sinó que reforçarà l'ideal de la democràcia europea.

Per fer-ho, la tasca hauria de ser acceptada com a prioritat paneuropea per tots els partits d'esquerra, progressistes i democràtics.

La democràcia nacional i l'autodeterminació s'han de promoure com a tema polític clau a les eleccions europees d'enguany.

L'autodeterminació nacional i Irlanda

La lluita per l'autodeterminació nacional i la llibertat a Irlanda té segles d'antiguitat.

Les seves arrels es troben en la colonització anglesa del nostre país fa vuit segles.

Els valors i els principis que guien la nostra lluita actual per l'autodeterminació, la independència i la sobirania, es troben en els principis que van provocar la Revolució Francesa i la Guerra d'Independència dels Estats Units al segle XVIII.

Pocs anys després d'aquells esdeveniments històrics, la United Irish Society va voler unir tots els ciutadans irlandesos i trencar la connexió amb Anglaterra.

Wolfe Tone, un dels seus líders, va escriure:

«Trencar la connexió amb Anglaterra, la font infal·lible de tots els nostres mals polítics, i afirmar la independència del meu país, aquests eren els meus objectius.»¹

Més endavant, va dir:

«El pes de la influència anglesa en el govern d'aquest país és tan gran que requereix una unió cordial entre tot el poble d'Irlanda per mantenir l'equilibri que és essencial per a la preservació de les nostres llibertats i l'extensió del nostre comerç.»²

Aquest és el nostre punt de partida com a republicans irlandesos d'avui: una creença en una nova unió, una unió cordial de tot el poble d'Irlanda.

Fa més de cent anys, el 1916, una nova generació de republicans irlandesos va captar aquest esperit amb les visionàries paraules de la Proclamació de la República d'Irlanda de 1916.

La Proclamació és una carta de llibertat per a tota la gent de la nostra illa.

Adreçant els homes i dones irlandesos, garanteix la llibertat religiosa i civil, així com la igualtat de drets i oportunitats per a tots els ciutadans i estimar per igual a tots els fills de la nació.

¹ Theobald Wolfe Tone (1763-1798) fou líder revolucionari, i és considerat el pare del republicanisme irlandès. Cita de *Freedom the Wolfe Tone way* de Cronin, Sean; Roche, Richard. Anvil Books, 1973.

² *A Declaration of the Society of United Irishmen of Dublin*, 9 de novembre de 1791.

Una República on el poble sigui sobirà.

Roger Casement³, que va ser un dels líders de l'Aixecament de Pasqua de 1916 i que va ser executat pels britànics, va dir al tribunal que el va condemnar a mort que:

«L'autogovern és el nostre dret, cosa que ix en nosaltres des del naixement, cosa que no ha de repartir o retenir-nos un altre poble, talment com el dret a la vida mateixa, el dret a sentir el sol, o olorar les flors, o estimar el nostre proïsme».

La partició d'Irlanda va crear dos estats socialment conservadors.

Al nord es va formar un estat sectari aferrat a l'apartheid, bastit en la injustícia, la discriminació a l'habitatge i a la feina, la denegació del vot i la manipulació de circumscripcions electorals.

El Nord es va dissenyar perquè fos permanentment un estat unionista.

100 anys després, però, això ha canviat a conseqüència del procés de pau irlandès, l'Acord de Divendres Sant i la calamitat del Brexit que va provocar el Partit Conservador Britànic.

L'Acord de Divendres Sant de 1998 proporciona per primer cop un mecanisme democràtic i pacífic per acabar amb la unió amb la Gran Bretanya.

És a dir, mitjançant uns referèndums d'unitat concurrents al nord i al sud d'Irlanda.

A l'apartat constituent de l'Acord reconeix que:

«Correspon al poble de l'illa d'Irlanda, per acord entre les dues parts respectivament i sense impediment extern, exercir el seu dret d'autodeterminació sobre la base del consentiment, atorgat lliurement i simultània, al nord i al sud, a emmenar a una Irlanda unida, si aquest és llur desig, acceptant que aquest dret s'ha d'aconseguir i exercir amb i subjecte a l'acord i el consentiment de la majoria del poble d'Irlanda del Nord;»

L'acord afirma també que:

«Si en el futur, el poble de l'illa d'Irlanda exerceix el seu dret d'autodeterminació [...], per aconseguir una Irlanda unida serà d'obligació vinculant per als dos governs introduir i donar suport a llurs respectius parlaments la legislació per fer efectiu aquest desig.»

En els 26 anys transcorreguts des d'aleshores, el Sinn Féin s'ha convertit en el partit més gran de l'illa d'Irlanda.

El partit més gran de l'estat del nord i el partit més gran del sud.

I com a prova dels dramàtics i històrics canvis que s'estan produint, fa només unes setmanes que la vicepresidenta del Sinn Féin, Michelle O'Neill, va esdevenir primera ministra⁴ [del Nord d'Irlanda].

³ Roger David Casement (*Ruairí Mac Easmainn* en irlandès) (1864-1916) fou funcionari diplomàtic britànic, activista humanitari –pel qual rebé el *Molt Distingit Orde de Sant Miquel i Sant Jordi* britànic i condició de *Sir*– i militant nacionalista irlandès, pel qual fou executat per traïció al mateix l'estat britànic.

Mai es va preveure que un líder nacionalista/republicà ocupés aquest càrrec.

L'estratègia política del Sinn Féin ha estat una dinàmica clau per dur a terme aquests realineaments.

El canvi constitucional se situa ara a l'horitzó polític.

La possibilitat d'una Irlanda unida s'ha convertit en la qüestió que defineix la Irlanda actual.

Per descomptat, la reunificació irlandesa no és inevitable, però està més a prop que en qualsevol altre moment de la història.

Preveiem la seva consecució mitjançant un procés de transició basat en el compromís democràtic i la persuasió de tots els ciutadans d'Irlanda.

L'objectiu principal del Sinn Féin és aconseguir la fi de la partició i aconseguir un nou acord nacional constitucional i democràtic. Una societat multicultural i inclusiva basada en els drets [cívics].

Els nostres objectius són obtenir els referèndums d'unitat durant aquesta mateixa dècada.

I que el nostre Partit lideri el govern al sud d'Irlanda, a la vegada que encapçala la coalició per compartir el poder al nord.

Però la planificació i la preparació per al canvi constitucional ha de començar ara.

El govern irlandès en l'actualitat i en el futur ha d'adoptar un paper persuasiu per la reunificació.

El govern britànic ha d'acceptar la realitat política de què la partició ha fracassat i no hi ha alternativa a un nou acord constitucional democràtic nacional a l'illa d'Irlanda.

L'autodeterminació al món actual

Com a republicans irlandesos, som internacionalistes compromesos.

Quan va acabar la Segona Guerra Mundial l'any 1945, hi havia uns cinquanta-cinc estats al món.

Avui n'hi ha prop de dos-cents, ja que els antics imperis colonials s'han desfet i han sorgit noves nacions i estats.

Existeixen moviments nacionals independentistes a Catalunya, al País Basc, i entre els pobles bretó, flamenc, i d'altres nacionalitats més petites a l'Europa occidental.

Des de 1989, l'URSS s'ha dissolt en una miriada d'estats, Txecoslovàquia en dos i Iugoslàvia en mitja dotzena.

Fixeu-vos en les línies rectes dels mapes que marquen els límits de la majoria dels estats africans i asiàtics.

⁴ Les presidències dels governs dels territoris autònoms del Regne Unit, incloent-hi Irlanda del Nord, duen per títol *First Minister*, per diferenciar-se del *Prime Minister*, president del govern del Regne Unit.

Aquestes són els productes de l'imperialisme i el colonialisme.

Van ser dibuixats pels dirigents dels imperis europeus, les potències colonials del segle XIX.

Fou en Winston Churchill que va dibuixar els límits de l'Iraq, traint i tancant els kurds en una presó política.

L'alemany Bismarck va presidir la canonització d'Àfrica.⁵

Els límits de la majoria d'aquests antics estats colonials tenen poca o cap relació amb les tradicions i identitats dels seus pobles indígenes.

Al mateix temps, la història moderna s'ha anat afaçonant progressivament per la lluita antiimperialista i d'alliberament nacional.

Som un veïnat global, un món on les comunicacions instantànies, internet, els viatges barats a l'estranger, el creixement del comerç i els moviments massius de capitals i de persones; de sol·licitants d'asil i refugiats.

Ocupem un planeta en el qual la creixent consciència internacional dels problemes ambientals globals i, possiblement, el canvi climàtic catastròfic, uneixen cada cop més a la humanitat.

Els que aspirem a un món d'igualtats som encara més conscients dels problemes comuns als quals ens enfrontem.

Però per fer front a aquests, o per resoldre'ls, perquè realment canviem al món, necessitem la lliure cooperació de pobles lliures.

Aquesta és la clau per adoptar un món multipolar basat en la igualtat i la convivència pacífica.

L'Organització de les Nacions Unides té el potencial de ser més eficaç com a institució multilateral, però requereix reformes.

Les grans potències han impulsat una agenda limitada basada en grans qüestions de seguretat i de llurs pròpies prioritats econòmiques.

Un càrtel occidental pretén dominar les relacions geopolítiques.

Ha minat activament els esforços de les Nacions Unides, així com dels líders mundials que tenen un interès genuí a servir a tots els pobles del món.

Les velles potències imperials a Europa mai no han acceptat la pèrdua dels seus imperis.

Les institucions financeres internacionals li donen un instrument per aconseguir precisament la permanència.

El principi d'igualtat ha estat atacat, soscat i rebutjat.

El neoliberalisme i el relat de les preferències del consumidor i de la competitivitat ha començat a definir fins i tot els partits tradicionalment de centreesquerra.

Existeix una oposició, amb principis, però limitada, dels anomenats partits socialdemòcrates o d'esquerres *mainstream*, antagònics amb l'embat ideològic i econòmic de la dreta conservadora.

⁵ Referència a la Conferència de Berlín.

L'assalt de l'estat israelià al poble palestí és un exemple brutal d'això.

Gaza ha quedat gairebé anivellada.

Gairebé 40.000 morts o desapareguts sense vida sota les runes, la majoria nens i dones.

Desenes de milers estan ferits, discapacitats, desplaçats i necessiten desesperadament ajuda i solidaritat.

La fam és ara una arma de l'arsenal del govern israelià.

I què han fet la majoria dels governs europeus per desafiar-ho? Amb algunes excepcions honorables, res.

L'estat israelià està duent a terme un genocidi i una neteja ètnica contra el poble palestí.

Hi ha d'haver un alto el foc permanent i incondicional, ja.

La guerra a Gaza ha plantejat moltes qüestions fonamentals.

Tot el concepte de «drets humans i civils», i fins i tot la seguretat alimentària, s'ha convertit en arma.

Tot plegat en un moment en què els drets s'han de reivindicar i protegir amb més força que mai.

L'indicador més clar de la creixent desigualtat per a un gran nombre persones arreu al món és la bretxa entre les nacions riques i pobres; entre el nord global i el sud global.

Mentre que els països rics d'occident s'enriqueixen més encara, desenes de nacions han vist una disminució en els seus ingressos per capita.

I fins i tot dins de les anomenades democràcies occidentals, la bretxa entre rics i pobres s'està fent més gran.

La privatització de serveis bàsics com són l'aigua, l'educació, la salut, l'energia i d'altres recursos naturals posa aquests fora de l'abast de molts, i no només als països en desenvolupament.

El llegat de l'imperialisme i el neocolonialisme continua estenent una llarga ombra al món actual.

Subordina els valors de la igualtat i la democràcia, i serveix per perpetuar els interessos de les elits econòmiques i financeres.

La finalitat democràtica dels governs ha de ser la de millorar la situació social i econòmica de la seva gent.

A menys que els governs puguin afirmar el seu paper en el desenvolupament social i econòmic, la democràcia mateixa es veurà desacreditada i minada.

Cal aturar aquesta carrera globalitzada cap al fons.

Cal un canvi de paradigma.

La pregunta que ens hem de fer tots és quins valors escollirem i quins seran els principis globals que exigirem i que tinguin primacia.

Conclusió

L'exercici de l'autodeterminació nacional és més important que mai.

És la pedra angular sobre la qual es poden construir bones relacions entre nacions.

L'autodeterminació és inseparable de l'organització de la societat en interès de tots els ciutadans.

Un procés de canvi democràtic, transició i transformació social.

Aquest hauria de marcar la direcció de l'ambició democràtica, en nom de molts i no pas per a uns pocs.

Aquesta visió s'ha vist qüestionada amb importants retrocessos en els darrers temps.

Però els que volem quelcom millor no podem claudicar.

Hem de redoblar els nostres esforços per donar suport, celebrar i aconseguir l'autodeterminació nacional.

Per als progressistes i demòcrates d'aquest món, l'exercici de l'autodeterminació nacional ha de ser el nostre futur col·lectiu.